

Necessitat del diàleg entre Orient i Occident

La necessitat de fomentar el diàleg de cultures i civilitzacions entre Orient i Occident fou subratllada pel cardinal Lluís Martínez Sistach, que els dies 8 i 9 de juny participà en la trobada internacional organitzada a Florència per la Comunitat de Sant'Egidio i la Universitat d'Al-Azhar (El Caire) sobre el tema «Orient i Occident: diàleg de civilitzacions».

El cardinal parlà sobre la necessitat de «conviure en un món global», en el marc d'una taula rodona en què el van acompanyar el sociòleg Manuel Castells, l'historiador Alexandre Adler, el conseller del rei Abdullah de Jordània Ghazi bin Muhammad bin Talal, i el polític i acadèmic indonesi Muhammad Quraish Shihab.

GLOSSA

Pares, avis... sembradors!

Em comentava amb emoció un senyor gran, superats els vuitanta anys, que guardava com un preuat record de la infantesa la figura de l'avi, que solia dirigir cada vespre el rés del rosari tot passejant per la sala gran de la masia on vivia i on els néts passaven l'estiu. En algunes ocasions, abans de començar, comentava els misteris —goig, dolor o glòria— que contemplarien aquell dia en una improvisada catequesi. El testimoni de fe i pregària de l'avi, el rosari resat en la comunitat familiar, els seus ensenyaments, esdevingueren llavor de fe i de fidelitat a Déu, que arrelaren en el cor d'aquell nét que avui, també avi, després d'una vida viscuda amb el desig de seguir Jesús, procura ser-ne referent per als petits de la seva família.

Una religiosa gran, també de més de vuitanta anys, m'explicà que els ensenyaments familiars que la iniciaren en la fe en la infantesa i el testimoni dels avis i dels pares li van donar una gran confiança en Déu, a qui ja llavors sentia proper —com proper era per a aquells que li'n parlaren— i que pensava que l'ajudava a l'hora de discernir com fer les coses, prenent com a referent el que

Jesús deia i feia en els textos evangèlics més elementals, que eren els que coneixia, explicats en l'àmbit familiar. Considera que aquest sentiment de proximitat sempre l'ha acompanyat i l'ha ajudat a configurar el seu seguiment de Jesús.

Quan aquestes persones evoquen els records d'infantesa i la seva iniciació en el coneixement i seguiment de Jesús per la paraula i el testimoni dels pares i dels avis, estan fent present allò del «Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob», perquè les seves evocacions afectuoses diuen: «Crec en Déu, en el Déu dels meus pares, el Déu dels meus avis». La família esdevé així una autèntica església domèstica, comunitat integrada en la vida de l'Església, espai evangelitzador. «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra la llavor a la terra: tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com» (Mc 4,26-27). ¿No sentiis la crida a ser sembradors, l'intens desig que, si Déu vol, uns néts ja molt grans us recordin dient: «El meu avi, la meua àvia..., ells em van fer Déu molt present i proper»?

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

El poder dels dèbils

El món és gestionat pel poder, els poderosos mouen el món. Però, qui són els poderosos? No és fàcil respondre aquesta pregunta.

En una recent trobada de professors universitaris, a l'hora de subratllar la responsabilitat de la institució universitària per al futur de la cultura i de la societat en general, es va arribar a afirmar que en realitat avui els centres de poder estaven amagats i no coincidien exactament amb les institucions que «oficialment» tenen aquesta funció.

En principi hi ha molts camps de poder: la ideologia, l'economia, la política, la cultura en general, amb els seus múltiples espais, com l'art, l'esport, la moda, etc. Cada camp sembla que té els seus propis caps. Però, pot dir-se que hi ha qui «manen més», tenen més poder, encara que envaeixin altres terrenys més enllà dels propis? Es poden identificar «els poderosos d'aquest món», usant l'expressió de Jesús (cf. Mc 10,42)?

Aquests últims temps la política està molt present en la nostra atenció. La política és l'art d'exercir el poder, en principi, al servei del bé comú. Com més «messiànic» (salvador, transformador, radical) és qui governa, més poder necessita acumular, més espais de poder tendeix a controlar. No entrem a discutir la intenció d'un polític governant o un altre.

És freqüent escoltar que el més poderós, per sobre dels polítics, els investigadors, els ideòlegs, els artistes, etc., és sens dubte el diner. Però els diners no són ningú, sempre són «d'algu» que en té i en gaudeix.

El poder en si no és dolent. Des del nostre punt de vista, la qualificació moral del poder depèn de la resposta a tres preguntes: d'on procedeix, com s'exerceix i quina finalitat persegueix.

Tot això ve al cas a propòsit d'una frase sorprenent de sant Pau:

«Així que prefereixo gloriar-me de ser feble... Com més feble em sento, tant més fort sóc» (2Co 12,9-10).

Qui escolti aquestes paraules, tal com sonen, pensarà que sant Pau està malalt de masoquisme. No tenen cap lògica, si més no cap lògica que coincideixi amb la del poder. Sovint diem que som cristians per transformar la realitat. Com ho farem si seguim a sant Pau?

Em va impactar en el seu moment la lectura del llibre de Tatiana Goritchéva *La força dels dèbils*. El seu argument és justament mostrar el poder transformador que a Rússia han tingut els més febles, en el context d'un govern i un estat absolutament poderós, com era el comunisme. Només que aquests febles eren els «starzy», aquells compromesos amb una vida de pobresa radical, dedicats a l'oració del cor, ascetes que oferien el seu buit a la plenitud de l'amor de l'Esperit Sant. Per a l'autora ells eren focus de profunda i autèntica transformació del món.

S'entén quan llegim la cita completa de sant Pau:

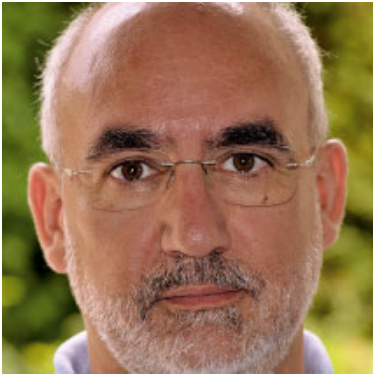
«(Em va dir Jesús:): «El meu amor és tot el que necessites. En la teva feblesa actua el meu poder». Per això em gloriaré sobretot de les meves febleses, perquè reposi sobre meu el poder del Crist. Per tant, accepto de bon grat les febleses, les injúries, les adversitats, les persecucions i les angoixes per causa de Crist. Perquè quan sóc feble és quan sóc realment fort» (2Co 12,7-10).

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

FRANCESC GRANÉ

Creure i saber

La revista digital *Creure i saber* del Col·lectiu de Professors Universitaris Cristians, amb el suport del Centre Edith Stein, és «un projecte humil i en construcció, que vol anar reunint professors universitaris i alumnes amb ganes d'anar donant raó de la seva experiència humana i creient». Mar Galceran i Francesc Grané en són els directors.

Què es proposa *Creure i saber*?

Aprofitar l'experiència i el saber de diferents professors universitaris, especialment els més joves, per ajudar a anar discernint en què consisteix i com s'expressa l'experiència cristiana entre un col·lectiu que té la seva feina, precisament, en el debat cultural.

A qui s'adreça la revista?

A persones amb set d'autenticitat, de viure una vida on el seu projecte vital no és únicament el seu ego, el cultiu de la seva vanitat. Hi ha una recerca d'autenticitat vital que no troba en el llenguatge religiós l'expressió de la seva experiència ni de la seva recerca. La nostra feina és, com fan tants altres, ajudar a crear ponts. Amb un cristianisme no situat en el prejudici ni en les qüestions morals, sinó en la proposta, el vincle, la integració: en la comunió.

Dieu que és un projecte «en construcció». Per què?

Vam iniciar *Creure i saber* amb l'intent d'explicar, traduir, el contingut del què creiem els cristians, el Credo, a partir de les aportacions que ens fan avui les diferents ciències i amb un llenguatge d'accés directe. Són molts els cristians i les cristianes que estan fent aquest esforç. I volem que la revista es vagi fent entre tots, donant veu a persones que viuen amb seriositat la seva vida de recerca humana i universitària.

Òscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels nuvis

Déu meu, ajuda aquesta parella a ser un sol cor, ple d'amor. Dóna'ls una vida en què puguin ser un sol cor

en la joia i en el dolor, en la salut i en la malaltia.

Dóna'ls amor pels fills que tindran i fes que a casa seva hi hagi sempre una porta oberta per al pobre.

Ensenya'ls, Senyor, a pregar junts perquè puguin estar ben units.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

La eficaz terapia del perdón

La mejor vía terapéutica que puedo recomendarle como médico para conseguir el saludable propósito de liberación del resentimiento es la del perdón. Por esto, en el último capítulo

de mi libro doy algunos consejos de cómo ejercitar el perdón. Recetas, amigo lector, para cualquier situación familiar por más conflictiva que se presente. Porque, en el fondo, no le dé muchas vueltas: es imposible ser feliz si no perdonamos a los demás.

Al guardar resentimiento le estamos concediendo a otra persona la potestad de restringir nuestra felicidad. Al romper con el resentimiento y optar por el perdón recuperamos la libertad, porque, si no perdonamos, seguimos atados al ofensor y al daño que nos hizo (resentimiento).

«Perdonar es la única acción que no es reacción, sino un acto inédito e inesperado, no condicionado por el acto que lo ha provocado», nos puntualiza la filósofa alemana de origen judío que sufrió la dictadura nazi Hanna Arendt.

Mi amigo, el también filósofo Francesc Torralba, aún apunta más alto en la acción de perdonar, cuando nos informa de que «perdonar es propiamente una prerrogativa de Dios. Cuando una persona perdona de corazón, cuando se libera de todas las ataduras que le impiden dar este paso, hay una chispa de divinidad que prende en su ser».

Decía un autor que «el resentimiento es una autointoxicación psíquica, un envenenamiento de nuestro interior que depende de nosotros mismos». En esta misma línea se expresaba el filósofo alemán Max Scheler en un minucioso estudio sobre el resentimiento, cuando decía: «Es una intoxicación sentimental.»

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El fariseísmo

Sorprende la manera de actuar de Jesús, porque no se aleja de los que en su sociedad eran considerados impuros. Todo lo contrario: se relaciona abiertamente con publicanos y pecadores, para escándalo de los fariseos (Mt 9, 10-11).

Su actitud nos enseña a valorar la potencia del bien. La auténtica batalla se libra no sólo protegiéndonos del posible contagio del mal, sino expandiendo el bien. Cuando Jesús es tocado por la hemorroísa, no se contagia él, sino que sana ella (Mt 9, 20-22).

Jesús nos invita a fijarnos en lo interior (Mc 7,15). Por eso crítica con dureza la hipocresía de los fariseos, que estaban obsesionados por su imagen externa y desatendían lo interior. Jesús lo compara con un sepulcro blanqueado por fuera y lleno de inmundicia por dentro (Mt 23,27).

En este contexto, la imagen del sepulcro de Cristo adquiere un significado muy especial. Allí donde los convencionalismos indican que hay impureza —el cadáver de un ajusticiado—, se manifiesta la máxima pureza —la resurrección— y, en vez de estar cerrado a cal y canto para no contaminar, se abre al mundo para irradiar vida.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae, del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

6. ■ Dilluns (litúrgia hores: 2a setm.) [Gn 28,10-22a / Sl 90 / Mt 9,18-26]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat. Sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Dimarts (□ Urgell) [Gn 32,22-32 / Sl 16 / Mt 9,32-38]. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu. Sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Dimecres [Gn 41,55-57;42,5-7a.17-24a / Sl 32 / Mt 10,1-7]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ Dijous [Gn 44,18-21.23b-29;45,1-5 / Sl 104 / Mt 10,7-15]. Mare de Déu Reina de la Pau. Sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodoric Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. ■ Divendres [Gn 46,1-7.28-30 / Sl 36 / Mt 10,16-23]. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Boltà, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. □ Dissabte [Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-29]. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes. Sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. ■ † Diumenge vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Am 7,12-15 / Sl 84 / Ef 1,3-14 (o bé: Ef 1,3-10) / Mc 6,7-13]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

DIUMENGE XIV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: Això diu el Senyor Déu, perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

▶ Salm responsorial (122)

R. *Tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres.*

A vós, que teniu el tron dalt del cel, / aixeco els meus ulls. / Com l'esclau té els ulls posats / en les mans del seu amo. R.

Com l'esclava té els seus ulls / en les mans de la mestressa, / tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres. R.

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, / estem saturats de menyspreu. / La nostra ànima n'està ben saturada, / dels escarnis dels altius, / del menyspreu dels insolents. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 12,7-10)

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina en la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més, com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble, és quan sóc realment fort.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 6,1-6)

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte, començà a ensenyar en la sinagoga. Tot-hom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «¿D'on li ve tot això? ¿Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? ¿No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, ¿no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva». I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquellos días, el espíritu entró en mí, me puso en pie, y oí que me decía:

«Hijo de Adán, yo te envío a los israelitas, a un pueblo rebelde que se ha rebelado contra mí. Sus padres y ellos me han ofendido hasta el presente día. También los hijos son testarudos y obstinados; a ellos te envío para que les digas: "Esto dice el Señor." Ellos, te hagan caso o no te hagan caso, pues son un pueblo rebelde, sabrán que hubo un profeta en medio de ellos.»

▶ Salmo responsorial (122)

R. *Nuestros ojos están en el Señor, esperando su misericordia.*

A ti levanto mis ojos, / a ti que habitas en el cielo. / Como están los ojos de los esclavos / fijos en la manos de sus señores. R.

Como están los ojos de la esclava / fijos en las manos de su señora, / así están nuestros ojos / en el Señor, Dios nuestro, / esperando su misericordia. R.

Misericordia, Señor, misericordia, / que estamos saciados de desprecios; / nuestra alma está saciada / del sarcasmo de los satisfechos, / del desprecio de los orgullosos. R.

▶ Lectura de la segunda cara del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 12,7-10)

Hermanos: Para que no tenga soberbia, me han metido una espina en la carne: un ángel de Satanás que me apalea, para que no sea soberbio. Tres veces he pedido al Señor verme libre de él; y me ha respondido: «Te basta mi gracia; la fuerza se realiza en la debilidad.»

Por eso, muy a gusto presumo de mis debilidades, porque así residirá en mí la fuerza de Cristo. Por eso, vivo contento en medio de mis debilidades, de los insultos, las privaciones, las persecuciones y las dificultades sufridas por Cristo. Porque, cuando soy débil, entonces soy fuerte.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,1-6)

En aquel tiempo, fue Jesús a su pueblo en compañía de sus discípulos. Cuando llegó el sábado, empezó a enseñar en la sinagoga; la multitud que lo oía se preguntaba asombrada: «¿De dónde saca todo eso? ¿Qué sabiduría es ésa que le han enseñado? ¿Y esos milagros de sus manos? ¿No es éste el carpintero, el hijo de María, hermano de Santiago y José y Judas y Simón? ¿Y sus hermanas no viven con nosotros aquí?» Y esto les resultaba escandaloso. Jesús les decía: «No desprecian a un profeta más que en su tierra, entre sus parientes y en su casa.» No pudo hacer allí ningún milagro, sólo curó algunos enfermos imponiéndoles las manos. Y se extrañó de su falta de fe. Y recorría los pueblos del contorno enseñando.

La Santa Faz. Pintura sobre taula atribuïda a Juan de Flandes (Cartoixa de Miraflores, Burgos)

COMENTARI

El pecat és rebutjar el Crist

Es evangelistes no han buscat minimitzar els fracassos de la predicació de Jesús. Jesús fracassa fins i tot davant els seus. Entusiasmats pel seu ensenyament i per les seves obres, molts han vist en ell un home excepcional. D'altres, tanmateix, s'han qüestionat d'on venia la seva saviesa i els seus poders extraordinaris, l'autoritat del seu ensenyament... Però queden sorpresos davant la reacció negativa dels seus convilatans de Natzaret. Per a ells, Jesús era tan sols el fuster a qui li havien fet encàrrecs. Aquesta proximitat humana feia que se'ls fes difícil de percebre la seva divinitat.

Per això allí no va poder fer cap miracle. Creure en el Déu llunyà és més fàcil que trobar el Déu pròxim. En la proximitat tot esdevé concret, homes i coses: tenen un nom i necessiten un espai. Hem de creure que Crist se'ns fa trobadís en la paraula i en el sagrament, en el qui seu al meu costat, en l'església, pel carrer, en la nostra pròpia casa...

L'experiència del rebuig de la Paraula és una de les constants en la missió dels profetes, com veiem en Ezequiel, Pau o en el mateix Jesús. La crisi, el dubte, el fracàs, la feblesa, ens fan veure que no ens hem d'espantar davant les reaccions contràries dels altres homes ni dimitir fàcilment de la nostra missió: portar el goig de l'Evangelí a les perifèries del nostre món.

Déu vol que proposem la veritat de l'Evangelí, no que la imposablem.

Déu, sempre imprevisible, es proposa i es revela mitjançant uns instruments i en els moments més impensats. La seva oferta de salvació no està lligada a fórmules fixes, sinó als instruments més fràgils, a través dels quals brilla més bé que, malgrat les nostres febleses, tenim dintre nostre la força del Crist: «M'agrada ser feble. Quan sóc feble, és quan realment sóc fort» (segona lectura).

El cristià pot dir amb sant Pau: «Gràcies a les meves febleses, tinc dintre meu la força del Crist.»

Ignasi Ricart, claretia

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Final de curs al Seminari. El passat 18 de juny el bisbe Agustí i el delegat de Pastoral Vocacional, Mn. Joan Pere Pulido, van participar al sopar de final de curs amb els seminaristes de Sant Feliu i de Barcelona. Prèviament, va tenir lloc l'eucaristia a la capella del Seminari, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, durant la qual tres seminaristes de Barcelona van ser admesos als ordes sagrats.

Reunió dels delegats de Família i Vida de la Tarraconense. Dissabte 20 de juny, al matí, va tenir lloc a la Casa de l'Església, la darrera reunió d'aquest curs dels delegats de Família i Vida de les diòcesis amb seu a Catalunya, amb el bisbe Agustí Cortés, que n'és l'encarregat.

Reunió de final de curs dels arxiprestos. El 17 de juny es van aplegar els nou arxiprestos al Santuari de la Mare de Déu de Bruguers (Gavà), per valorar la marxa d'a-

Conveni per a l'Ermita Sta. Maria de Sales, de Viladecans.

El 10 de juny, a la seu de l'Ajuntament de Viladecans es va firmar un conveni per a la restauració i aranjament de l'interior i dels exteriors d'aquesta ermita dedicada a la patrona de la ciutat, lloc mil·lenari de secular devoció molt apreciat pels viladecanencs. Les entitats i administracions que han fet possible aquest conveni són la Diputació de Barcelona, l'Ajuntament de Viladecans i el Bisbat de St. Feliu de Llobregat. Amb la seva col·laboració l'ermita podrà tenir un ús digne com a lloc religiós de referència i també un ús cultural al servei de tot el poble.

quest curs que acaba, marcat sobretot per la celebració del 10è aniversari diocesà.

AGENDA

Jornades de formació de la Unió Apostòlica Sacerdotal de Catalunya. Els sacerdots que fan part d'aquest grup tindran unes jornades de formació a la Casa d'Espiritualitat que els Fills de la Sagrada Família tenen a Begues, des de demà, 6 de juliol a la tarda fins al dia 9, en que es traslladaran a la Ca-

sa de l'Església, de Sant Feliu de Llobregat, per tenir amb el bisbe Agustí una missa concelebrada, com a cloenda d'aquests dies.

ESPIRITUALITAT

Exercicis espirituals per a preveres. Des del sopar del diumenge 23 d'agost fins a l'esmorzar del dissabte 29 d'agost de 2015, al col·legi Claver, de Raïmat, Finca Vallfonda, s/n (Ctra. d'Osca, km 107). A càrrec de Pepe Baena, prevere del Pradó, sobre «El servei a

la comunitat, font d'espiritualitat presbiteral». Informació i inscripcions: Jordi Espí, tel. 697 203 176, jespivives@yahoo.es

Exercicis per a religiosos. Del 20 al 29 de juliol. Dirigits pel P. Jaume Boada, o.p. Espais de silenci per a la pregària i la reflexió, i amb oratori, jardí, petit bosc, terrassa, ascensor. Més informació: Montserrat Solà, Casa de Betània, c/ Bonavista, 37 - Tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat.

CULTURA

La Passió de Sant Fructuós. 10, 11 i 12 de juliol, representació a Tarragona d'aquesta obra teatral que recorda el martiri del bisbe de la ciutat, Fructuós i els seus diàques Auguri i Eulogi, cremats vius a l'amfiteatre de Tarraco, durant la persecució dels emperadors Valerià i Gal·liè. La representació s'ofereix en tres escenaris arqueològics: l'arrest dels màrtirs en el circ romà, el martiri en l'amfiteatre i l'enterrament en la necròpolis paleocristiana. L'organització de les representacions és a càrrec de l'Associació Cultural Sant Fructuós. Informació: www.acsantfructuos.cat, tel. 608 668 773.

ECO DE LA PALABRA

El poder de los débiles

El mundo es gestionado por el poder, los poderosos mueven el mundo. Pero, ¿quiénes son los poderosos? No es fácil responder a esta pregunta.

En un reciente encuentro de profesores universitarios, a la hora de subrayar la responsabilidad de la institución universitaria para el futuro de la cultura y de la sociedad en general, se llegó a afirmar que en realidad hoy los centros de poder estaban ocultos y no coincidían exactamente con las instituciones que «oficialmente» tienen esta función.

En principio hay muchos campos de poder: la ideología, la economía, la política, la cultura en general, con sus múltiples espacios, como el arte, el deporte, la moda, etc. Cada campo parece que tiene sus propios líderes. Pero, ¿puede decirse que hay quienes «mandan más», tienen más poder, aunque invadan otros terrenos más allá de los propios? ¿Se pueden identificar «los poderosos de este mundo», usando la expresión de Jesús (cf. Mc 10,42)?

Estos últimos tiempos la política está muy presente en nuestra atención. La política es el arte de ejercer el poder, en principio, al servicio del bien común. Cuanto más «mesiánico» (salvador, transformador, radical) es quien go-

bierna, más poder necesita acumular, más espacios de poder tiende a controlar. No entramos a discutir la intención de un político gobernante u otro.

Es frecuente escuchar que el más poderoso, por encima de los políticos, los investigadores, los ideólogos, los artistas, etc., es sin duda el dinero. Pero el dinero no es nadie, siempre es «de alguien» que lo tiene y lo disfruta.

El poder en sí no es malo. Desde nuestro punto de vista, la calificación moral del poder depende de la respuesta a tres preguntas: de dónde procede, cómo se ejerce y qué finalidad persigue.

Todo esto viene a cuento a propósito de una frase sorprendente de san Pablo:

«Así que prefiero gloriarme de ser débil... Cuanto más débil me siento, tanto más fuerte soy» (2Co 12,9-10).

Quien escuche estas palabras, tal como sueñan, pensará que san Pablo está enfermo de masoquismo. No tienen ninguna lógica, al menos ninguna lógica que coincida con la del poder. Solemos decir que somos cristianos para transformar la realidad. ¿Cómo vamos a hacerlo si seguimos a san Pablo?

Me impactó en su día la lectura del libro de Tatiana Goritchéva *La fuerza de los débiles*. Su argumento es justamente mostrar el poder transformador que en Rusia han tenido los más débiles, en el contexto de un gobierno y un estado absolutamente poderoso, como era el comunismo. Sólo que esos débiles eran los «starzy», aquellos comprometidos con una vida de pobreza radical, dedicados a la oración del corazón, ascetas que ofrecían su vacío a la plenitud del amor del Espíritu Santo. Para la autora ellos eran focos de profunda y auténtica transformación del mundo.

Se entiende cuando leemos la cita completa de san Pablo:

«(Me dijo Jesús:): «Mi amor es todo lo que necesitas, pues mi poder se muestra plenamente en los débiles». Así que prefiero gloriarme de ser débil, para que venga a residir en mí el poder de Cristo. Y me alegro también de las debilidades, los insultos, las necesidades, las persecuciones y las dificultades que sufro por Cristo, porque cuanto más débil me siento, tanto más fuerte soy» (2Co 12,7-10).

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat